

TATÁR SÁNDOR

Kiskáté? És ha az...

*Ha elvesztetted az evidenciákat,
ne állj sorba újakért,
bár a kísértés, tudom, erős.
„Nemes, de terhes, önlábunkon állni.”*

*Tudod, vannak fokozatai az elbódításnak,
léprecsalásnak, de arra épít mind,
hogy kifosztottnak érzed magad, s mert fázol
– légy bármily megkeseredett is –,
nagyon fölvernél egy „hit” nevű sátrat
(melynek cövekjeit avagy az első szél kirántja,
vagy mihamar leszen belőle feste Burg).
– – Ha egy költőt elfog a nosztalgia,
síróssá kásásodik a hangja, panaszkodik
vagy vádol és (viseltes idézetként)
népvezérnek áll.*

*Ha a nosztalgia kenderfüstjét
egy nép szívja be tágult orrlyukakkal,
akkor a kenyér s bor helyett
az át- s visszaváltozás esszenciája
hamarosan füst, korom.*

*Ne állj sorba, ahol a megváltást osztják.
Gyanakvó légy, nem bakaruha-e, mely
hiába nincs rád szabva, mégis rád kövül.
„Maradj fölöslegesnek”
Hát aztán? mondják csak, hogy viseltes
idézet ez is.*

Mögötte Isten vet(...)

*Érzékeimnek hízeleghetek
Magamat be nem csaphatom –
Mi visszanéz rám: árcú hiány,
ha kinézek az ablakon*

*Mintha egy jégkorszak után
a mag a kőben megered,
orvul hódítja vissza jussát;
megszégyenít a szeretet*

*Hajamban sok ezüst telér;
ezekhez ujjak kelleneek
Másként csak szüksésvú jelek,
hogy föld simítja ki a mellemet*

*...Most kobaltkékre mázolom
szavaimmal itt eme lapot
Mögötte Isten vetkezik
Hja, felhők. Szétszórt ruhadarabok.*

Így nem érnek véget dolgaink

*A völgyben lassan gomolyog
a novemberi füstköd.
Fényszórók fuldokolnak benne...
Visszaadnám azt a harminc ezüstöt!*

*A domboldal kopár.
De nekem most van pénzem.
– A jeges folyóban volna a helyem.
De nem tudom megtenni; még nem.*

SZAKÁCS ESZTER

A kert

*Földön múmiacsecsemőként
kucorodik össze a
vakondtúrás sara.*

*Kinyújtott karral
áll a lucfenyő,
mintha valamit eléd tartana.*

*Üveggolyó-csíkos
házaikat mind
szanaszét hagyták a csigák.*

*Hatalmas lábnyom
csapadékvize ejt
csapdába egy trilobitát.*

*Dongó törpeelefántot visz repülni.
Gyíkmadár
tanítja járni a rózsát.*

*Tűztövis árnyékából
néznek várakozón
még-nem-volt, nevesincs állatok rád.*

*Lépj a kertbe, melyet eddig
csak réseken át láttál,
fal túloldalán állva.*

*A zárnyelv mögötted
türelmesen helyére kattan,
mint kirakós játék
utolsó darabkája.*

Farkasisten

*Villamos kisülések borzolják
felhő-farkasok szórét.
Mint adás előtt, kivilágosodik
a forró képpernyő-ég.*

*Igére vagy üvöltésre nyílik ma szád?
Mindegy. Eléd bukok.
Fejem fölött felszikkáznak
szemfogaid, a csillagok.*

Nyúlisten

*Sűrűsödik az ég.
Ablakból a templomkertet nézem.
Sírkövön egy nyúl
áll hátsó lábán, arccal a szélben.*

*Bazaltszürke tömb.
Doboló, druida kockaisten.
És ez a surrogó zaj.
Mint filmszakadás előtt a filmen.*